

<http://www.mouseviator.com>

Prohlášení autora:

Tento a další dokument, které jsou dostupné na výše uvedené adrese (dříve také na <http://mousepress.ic.cz/>) jsou výhradně mým osobním výtvoem a Divadlo Spejbla a Hurvínka **nenese žádnou zodpovědnost** za jejich obsah!

Vítám Vás, čtenáře tohoto a dalších dokumentů, které je možné stáhnout z výše uvedené adresy. Tento dokument smíte použít k pobavení sebe samých či svých přátel. Pro osobní potřebu si můžete dokument vytisknout a archivovat jej v elektronické či tištěné podobě.. Vše co není tímto textem povoleno je zakázáno! Nesmíte tedy například měnit, kopírovat, jakkoliv zveřejňovat nebo vydávat dokument nebo jeho část za vlastní. Všechny dokumenty nalézající se na výše zmíněné internetové adrese jsou poskytovány zdarma a jsou vytvářeny pro mé osobní potěšení a k pobavení ostatních, neb Spejbla a Hurvínka mám velmi rád.

Autor, Radek Henyš

Poprvé za volantem

Spejbl se dnes vracel z divadla dřív. Byl pátek a to se vždy snaží být doma dřív, aby si užil delší víkend. Jindy se sice vrací celkem unavený, ale dnes se hrálo jen jedno představení a jinak tam práce také moc nebylo. A pan Spejbl radši zmizel dřív, než se nějaká najde. Hlavní vchod do Spejblovic bytu se zabouchl a spejblův kabát se uvelebil na věšáku. Pan Spejbl vklouzl do svých bačkor které byly vyrobené ve stylu plyšového zvířátka a bylo v nich příjemně teplo. Spejbl ještě sebral z kaslíku předplacené noviny a pak vykročil směrem k obývacímu pokoji. Hurvíněk už byl doma. Dnes neměl školu do dlouhých, skoro až večerních dvou hodin odpoledne, ale jen o dvě hodiny méně. Věděl že to není moc, ale je to pořád lepší než nic, že. Spejbl vkročil do obývacího pokoje a našel Hurvínka sedět v křesle zabraného do prohlížení nějakého albumu, možná deníku, nebyl si tím jistý. "Ahoj Hurvínku. Co to tady děláš? Snad si neobcahuješ svoje vědomostní ty, žano, obzory?", optal se Spejbl svého synátora. "Ahoj tatí," opětuje Hurvíněk pozdrav, "já si tady prohlížím jeden z našich památečných rodinných albumů." "Ano, a co tam prosímtě hledáš. Vždyt jsi se do žádného albumu nepodíval dobrou věčnosť?", diví se Spejbl. "Ále, dnes jsme si ve škole povídali o pravidlech silničovního provozu a o autoškole tatí" "Autoškole? No jéje, to abych o tom něco nevěděl, ovšem že vím. Však so to ještě živě pamatuji, žano", zavzpomínal pan Spejbl. "Vážně tatí", zajásal Hurvíněk, "Tak to mi o tom určitě něco povíš vid'?" "Ne, ne. To by bylo jednoduché, jenom o tom tak poslouchat žano. Hezky mi povíš, co jste si o autoškole říkali ve škole, žano a já tě budu doplňovat a případně obohacovat tvůj vědomostní obzor o moje vlastní zážitky, žano", rokával Spejbl. No, tak co vůbec o autoškole víš?", položil hned Spejbl otázku. "Autoškola je škola,....., je škola, autoškola..." drmolí Hurvíněk. "No, tak přestaň si tady hrát na skládání slov. To ví přece každý, že autoškola je od slova škola a anglického the auto, žano. Spíš mi řekni, čím se taková autoškola liší od normální školy, žano", uvádí Spejbl věci na správnou míru. "Sím ano", potvrzuje Hurvíněk. "Autoškola je škola, která se narozdíl od normální školy platí a je jenom pro auta, protože je to to autoškola a kdyby byla i pro někoho jiného, tak by to nebyla autoškola..." "Šmankote co to čvaňháš, jaké že je to autoškola jen pro auta kde jsi to prosímtě slyšel?", hrozí se Spejbl. "A ona není jen pro auta, to je i pro motorky a nákladní auta?", nechápe Hurvíněk. "To se ví že ano. A ne pro. Už jsi viděl, aby nějaké auto nebo motorka jezdilo do školy se učit třeba dějepis?", vysvětluje Spejbl. "Viděl", odpovídá Hurvíněk. "Neviděl", brání se Spejbl. "Viděl, ve večerníčku jsem to viděl", nedá se Hurvíněk. "Šmankote, ale teď se ne bavíme o večerníčku, ale o autoškole. To je škola pro lidi, kteří se chtějí naučit řídit auto, motorku nebo jiný popravni..." "he,he", zachichotá se Hurvíněk. "...tedy dopravní prostředek, žano", opraví Spejbl přefeknutí. "Ne že tam chodí auta a motorky, jasné. Autoškola se musí zaplatit, to jsi řekl správně, ale není to jediná škola co se musí zaplatit. Některé střední nebo vysoké školy se také musí platit Hurvajz. No, ale dnes už to stejně není ono", vzpomíná Spejbl. "Co není ono?", nechápe Hurvíněk. "No ta autoškola. O čem se tady celou dobu bavíme Hurvajz? To víš, to když já jsem chodil do autoškoly..." "To už je nějaký ten pátek vid' tatí", přeruší Spejblovy myšlenky Hurvíněk. "No to ano, ale nepřerušuj mě pořád. Když já jsem chodil do autoškoly..." "To už jsi říkal tatí", přeruší zase Spejbla Hurvíněk. "Tak necháš mě domluvit?", ohradí se Spejbl. "Když já jsem chodil do autoškoly..." "Já ti jen chci říct tatí, že ti nebudu skákat do řeči, protože je to neslušné..." "Toho si cením Hurvínku. Tak tedy, když já jsem chodil do autoškoly..." "A navíc to ani nemám v povaze, protože já jsem slušně vychovaný, tak bych ti nemohl skákat do řeči..." "Šmankote tak buď už konečně chvíli zticha", vychrlí ze sebe pan Spejbl v zápalu vzteku. "Když já jsem chodil do autoškoly, tak to bylo úplně jiné. Je sice pravda, že i tenkrát to stálo nějaký ten peníz, ale na silnici jezdilo mnohem méně aut Hurvajz. Kdepak, to nebylo jako dnes když jedeme někam autem, každý na nás troubí a něco ukazuje", vzpomíná pan Spejbl. "A nebude to spíš tím, že ta naše rachotina má co dělat aby mohla jet aspoň sto kilometrů za den, čudí se zní jak při pálení listů a vonní jako když se pálí guma?", přemýšlí Hurvíněk. "Kdepak Hurvajz, to je prostě tím, že dnes musí být každý s tím svým autem všude hned. Vždyt' to vidíš, jak nás normálně každý předjíždí. To za mých mladých let nebylo. Když jsem jezdil já, tak jsem na silnici za celý den potkal dvě auta Hurvajz no, takové to byly časy." "Vážně tatí", nechce tomu Hurvíněk věřit. "Se ví Hurvajz, a to ještě jedno z nich bylo to moje", vzpomíná Spejbl dál. "To za mých časů se ještě v noci mohlo jezdit i ve městě neomezenou rychlostí", vzpomíná Spejbl hrdě. "Jé, a kolik si jezdil ty tatí?" "Já, ja jezdil jako drak. To když jsem jel třeba v jedenáct hodin do večerky..." "Kam?" "No do večerky, takový ten krám, co tam prodávají v noci jídlo a všelijaký ty potraviny žano." "A pro co jsi tam jezdil tak pozdě večer tatí?", nechápe Hurvíněk. "Na tom snad nezáleží Hurvajz, důležité je to, jak rychle jsem tam jezdil. To ti byl takový fofr, že když jsem se z té večerky vrátil před náš dům, tak jsem se ještě viděl nastupovat do auta při cestě tam!", chlubí se pan Spejbl. "A to už jsi měl tatí to auto co máme dnes?" "To se ví, a tenkrát to byla mašina panečku. Lidi se na to moje auto chodili dívat. Takový auto neměli široko daleko" "Jé, tak to ta večerka byla ale za rohem vid', protože jinak by jsi to při rychlosti sto kilometrů za den nestihl tak aby jsi se ještě viděl při cestě tam", přemýšlí Hurvíněk. "No, daleko to zrovna nebylo", připouští Spejbl. "Jak daleko?", ptá se Hurvíněk. "Co?", nechápe Spejbl. "No jak daleko byla ta večerka?" "Jo ta večerka, ta stála hned vedle nás Hurvajz, tu měli otevřenou naši dobří sousedi. Ale nechme už večerku večerkou, žano a ..." "A když jsi ty šel do autoškoly tatí, tak už jsi uměl řídit, nebo jsi před tím ještě v autě nikdy neseděl?" "To se ví že seděl. Se podívej na sebe. Do autoškoly ještě nechodíš, ale v autě už jsi seděl nespočetkrát." "No ano, ale neřídil jsem", brání se Hurvíněk. "No ještě toho trochu, jako kdyby nestačilo co vyvádíš jen na sedadlech spolujezdce. Ale to já, mě dovolil můj otec řídit auto ještě před tím než jsem šel do autoškoly Hurvajz. On mě tak na ní připravil a autoškola už pak byla jen procházkou peklem." "Říká se sadem, růžovým tatí." "Co sad, růžový?", nechápe Spejbl. "No že se říká že to byla procházka růžovým sadem!", opravuje Hurvíněk svého otecka. "No já vím Hurvajz, jen mě zase nepoučuj prosímtě. Ale to se říká jen když to bylo jednoduché, říkal jsem snad já, že jsem to měl jednoduché?", mudruje Spejbl. "Už nic neříkám tatí", stahuje se Hurvíněk. "A jak ti šlo to řízení, když tě učil tvůj táta tatí?", vyzvídá Hurvíněk. "Jak mi to šlo, no dobře mi to šlo samozřejmě, jako všechno, žano." Posadil jsem se s tátinkem do jeho automobilu, žano a on mi povídá: Tak se tady hezky porozhlédni a seznam se s vozidlem žano. Tady máš volant, který slouží především ke kroucení z jedné strany na druhou, tady se dávají směrové signály a tady máš klokson, sloužící k plašení zvířete na vozovce a jiných řidičů, žano." "Co je to tatí klokson?", chce vědět Hurvíněk. "Jaký klokson, kde jsi to zase slyšel. Nic takového přece neexistuje. Kdyžtak klokan, ale nevím co ten společného s tím o čem se teď bavíme", mudruje Spejbl. "A měl jsi tatí taky v autě airbag?", vyzvídá dál Hurvíněk. "Za mých časů tahle vymoženosti nebyly Hurvajz. Většina aut neměla ještě ani bezpečnostní pásy", vypráví Spejbl. "Vážně tatí, a jak se lidé chránili v

případě dopravní nehody?", nedá to Hurvínkovi spát. "No jak, jak. Když chtěl být někdo připoután, tak se oblepil i se sedadlem izolepou a bylo to ne. Někdo s sebou vozil i polštář aby si v případě srážky s jiným řidičem urychleně strčil mezi sebe a volant", vysvětluje Spejbl. "Aha, ale pan učitel ve třídě nám říkal něco jiného tatí..." "Budeš věřit panu učiteli, nebo svému otecku s dlouholetými zkušenostmi Hurvajz?", ptá se Spejbl Hurvínka. "Neodvažuji se odpovědět milý otče", konstatuje Hurvíněk. "To bych ti taky radil, nerad bych slyšel že vám ve škole lžou, žano." "A jak se tedy tatí řídí takové motorové vozidlo?", vyzvídá dál Hurvíněk. "Motorové vozidlo, no to je jednoduché, copak jsi neviděl jak řídím?", začíná Spejbl vysvětlovat problém. "Viděl tatí", odvětlí Hurvíněk. "No tak vidíš, přesně tak se to dělá", odpoví Spejbl doufajíc že to bude stačit. Ale nestačí. "Ale já bych rád kdyby jsi mi to vysvětlil víc podrobně tatí", prosí Hurvíněk. "No dobře, Co je první věc kterou uděláš když vlezeš do auta?, zkus to uhodnout.", začíná Spejbl vysvětlovat. "Když vlezu do auta tak, tak ... tak si sednu na sedadlo tatí." "To je snad samozřejmé. První věc kterou uděláš když si sedneš do auta by mělo být že si nastavíš sedadlo tak jak ti bude vyhovovat a připoutáš se, což ovšem nemusíš pokud chceš jenom couvat.", začal Spejbl vysvětlovat. "A co když to bude staré auto a nebude mít pásy tatí?" "Tak použiješ lepicí pásku, žano" "A co když nebudu mít lepicí pásku?", vyzvídá dál Hurvíněk. "Tak budeš jenom couvat šmankote", uzavře problém Spejbl. "No, když budeš mít všechny ty věco jako nastavení sedačky, nastavení zrcátek tak aby jsi dobře viděl za sebe, co ale samozřejmě nemusíš dělat u naše auta, u kterého nám dvě ze tří zrcátek chybí, můžeš nastartovat, žano", vysvětluje Spejbl. "A neměl bych předtím ještě šlápnout na nějaký pedál tatí?", nezdá se to Hurvínkovi. "No to můžeš Hurvajz, máš na výběr hned ze tří..." "Který je ten správný tatí?" "To bude nejspíš spojka Hurvajz. Ale když ji nesešlápneš, tak se zas tolik nestane. Jen ti auto hned chcípne." "To ho už ale potom asi nenastartuju vid' tatí?", nechápe Hurvíněk. "Proč by jsi ho nenastartoval?", nechápe naopka Spejbl. "No když bude chcípnutý..." "Ale ono nebude chcípnutý jako chcípnutý žano, ale chcípnutý jako chcípnutý bude, chápeš?" "Sím ano", odvětlí Hurvíněk ačkoliv to doopravdy vůbec nepochopil. "Takže sešlápneš tu spojku, žano a pak nastartuješ motor. Pak už můžeš jet, stačí zařadit rychlost a rozjet se. Schválně jestli uhodneš jakou rychlost musíš zařadit, no?", vysvětluje Spejbl. "Tu první tatí", odvětlí Hurvíněk. "No dobře a první rychlost je která?" "První rychlost je ta první tatí" "To je jasné že to není zpátečka, já jen ctěl aby jsi řekl že zařadíš jedničku. Na jinou rychlost by jsi se možná taky rozjel, ale hodně těžko, rozumíš. No to je dobře. A jak poznáš že jsi správně zařadil?" "Když mi to nechcípne", hádá Hurvíněk. "To je taky pravda, ale mohli bychom se bavit spíše o našem autě. Tam se to pozná tak, že se ozve takový divný zvuk jako když se drtí železo, no určitě to znáš. Naše auto to dělá pořád. No a nic víc složitějšího na tom snad ani neí. Když už se potom rozjedeš, stačí jen řadit, kroutit volantem a dávat pozor na všechnu tu spoustu ostatních věcí dějících se na silnici, žano", vysvětlí to celé pan Spejbl. "To zní celkem jednoduše tatí, kdy to vyzkoušíme?", vyzvídá dále Hurvíněk. "Já to vyzkouším až zase večer pojedu pro chleba a ty zůstaneš zatím řidičem teoretikem Hurvajz. Stačí si jen počkat až ti bude osmnáct a můžeš si to také zkusit." "Vážně tatí, a ty mi půjčíš auto až mi bude osmnáct?" "Já ne, ale budeš moct jít do autoškoly a naučit se řídit" "A ty bys mě to tatí nenaučil, jako to naučil tebe tvůj táta?", přemlouvá Hurvíněk. "No já nevím Hurvínku", snaží se Spejbl vykrotit ale Hurvíněk ho stále přemlouvá. "No tak dobře Hurvajz, až bude vhodný čas, tak já se s tebou jednou projedu, jako se můj táta projel se mnou", slibuje Spejbl Hurvínkovi. "S tebou se tvůj táta projel jen jednou tatí?", diví se Hurvíněk. "Bohužel ano Hurvajz, ale i po té jedné jízdě jsem si řízení oblíbil. Začali jsem na dvorku, já jsem si sedl za volant a dostal do ruky klíče...", vzpomíná Spejbl. "A kde jsi skončil tatí?" "Kde jsem skončil, no skončili jsme to, žano, v naší stodole.", odpoví Spejbl. "Tam jste parkovali auto vid' tatí, aby nezmoklo", hádal Hurvíněk. "No, ano", souhlasí Spejbl trochu opatrně. "Ale tenkrát mě zastavila až ta hromada sena, protože táta mi zapomněl říct jak se brzdí a ..." "Jé tatí vždyť je to jednoduché, stačilo přece šlápnout na brzdu nebo zatáhnout ruční brzdu ne?", chytračí Hurvíněk. "No to se ti to vychloubá teď, když už jsem ti předtím všechno řekl žano, ale mě to předtím neřekl nikdo..." "ale tatí..." "...kušuj, to furt musíš všechno vědět líp ne?", je Spejbl trochu podrážděný. "No a skrz co, nebo vlastně kudy jsi jel tatí?", domáhá se Hurvíněk podrobností. "Jak to víš?", nechápe Spejbl. "No jel jsem no, měli jsem tam na zahradě takovou králíkárnou, žano a než jsem tím volantem stačil to, žano, tak jsem měli v autě pět králíků.", svěří se neochotně Spejbl. "A co ti na to řekl otec tatí?", pokládá Hurvíněk ještě poslední otázku s mírným úšklebkem. "Co by říkal, pochválí mě", chlubí se Spejbl. "Pochválil?", nechápe Hurvíněk. "No ano, povídal: Tohle se tě teda vážně povedlo." "Jé, tak ty jsi se teda při své první jízdě autem takhle vyznamenal tatí...", směje se Hurvíněk, ale neposmívá se. "No to má člověk za to že chce tento, žano aby ti to a pak má z toho legrácky žano. Tobě taky něco vyprávět a vysvětlovat Hurvajz.", zakončil Spejbl rozhovor a přemýšlel o tom, zda raději neměl zůstat v divadle.

Radek Henyš